

PIYANİST ANJELİKA AKBAR ÇOCUKLUĞUNU ANLATTI:

BABA YOKLUĞUNU MÜZİK SAYESİNDE DOLDURDUM

Anjelika Akbar, "Babama karşı yakınlık hissetmedim. O benim amcam gibiydi. Belki bizimle birlikte yaşasaydı böyle olmazdı" diyor.

Ünlü kadınların babalarıyla ilgili anılarından oluşan 'Kızlar ve Babaları' isimli kitapta bir anısı bulunan ünlü müzisyen Anjelika Akbar, "Babamın eksikliğinin bende açtığı yarayı müzikle iyileştirdim. Yaşadığım sarsıntıyı bu sayede atlatabildim" diyor

Ünlü piyanist Anjelika Akbar 'Kızlar ve Babaları' adlı toplama yazılardan oluşan kitapta, babasıyla olan, daha doğrusu olmayan ilişkisinden bahsediyor.

400'den fazla bestesi bulunan, birçok ulusal ve uluslararası ödüle sahip bir müzisyen olan Akbar'ın başarılarının arkasında yokluktan varlığa çıkış var. Bu çıkışın temelinde ise babasından ayrı yaşamamanın acısını müziğiyle tedavi etmesi yatıyor... Anjelika Akbar çocukluğunun kuyularını ve babasıyla olan hüzünlü ilişkisini içinden geldiği gibi anlattı.

■ Nasıl bir ailede yetiştiniz?

Ailemiz çok büyüktü fakat aynı yerde oturmuyorduk. Türk ailesinden daha yakın ve sıcak bir ilişki tarzımız vardı diyebilirim. Teyzemler, dayımlar birbirimizle sürekli görüşüyorduk. Annemin babası savaş döneminde Moskova'dan Kazakistan'a göç etmiş. Bütün aileyi ardından sürüklemiş. Annem babamla Kazakistan'da tanışmış. Dedem, anneannem, ailecek gülmeyi çok severdik. Küçükken aileye piyano konseri verirdim. Dedem komik sayılacak giysiler giyerken, ben de işimi ciddiye aldığımdan anneannemin kıyafetlerini giyerdim. Hırkam yerlere kadar sürünürdü...

O HEP ÇOK YOĞUNDU**■ Babanızın ailesi?**

Babamın babası Kırm Türkü, annesi Ukraynalı. Fakat babam daha bebekken babası II. Dünya Savaşı'nda ölmüş ve babam annesinden uzakta, Kazakistan'da yaşıyordu. Babamı bir-iki kere görebildim.

■ Babanızın sizden ayrıldığını nasıl hissettiniz?

Babam Moskova'ya gitmişti. Bunun bir ayrılık olduğunu yedi yaşındayken fark ettim. Halbuki daha iki yaşındayken bizden ayrılmış. Herhalde aile kalabalık ve eğlenceli olunca hissetmemişim. Annem de konuyla ilgili bir şey anlatmıyordu. Hayatım sanki ikiye bölünüyor; babamın bizimle yaşadığını düşündüğüm dönem, bir de bizden ayrı olduğunu anladığım dönem. Yedi yaşına kadar gidip gelen bir baba.

■ İlişkiniz nasıldı?

Babam müzisyen, felsefe profesörü, aynı zamanda Rusya'daki uzay çalışmalarını yakından takip eden önemli gazetecilerdendi. Çok yo-

ğundu. Moskova'ya gidip konferanslar veriyordu. Konferans dönüşü bana uzayla ilgili şeyler anlatıyor, uzaydan çekilmiş fotoğraflar ve müzik plakları hediye ediyordu.

2.5 YAŞINDA PIYANO AŞKI**■ Çocukken farklı bir yapınız mı vardı?**

Açıkçası diğer çocuklardan farklıydım; oyun oynamak yerine doğayla ve müzikle ilgileniyordum. Klasik müzik konserlerine de gidiyordum. İki yaşındayken hediye edilen pikapla plak koleksiyonum oluşmaya başlamıştı. Beş yaşına kadar ciddi arşivim olmuştu. Yaramazlıklarım; zamanında uyumamak ve yemek yememektir. Annem böyle durumlarda ceza olarak beni piyanodan uzaklaştırıyor, plak dinlememe müsaade etmiyordu.

■ Piyano çalmayı ne zaman öğrendiniz?

Daha yürüyemiyorken, piyanoyu karyolaya yaklaştırdırılmış. Yani ilk tanıştığım eşyalardan biri piyano... İlğim nedeniyle annem 2.5 yaşına kadar notaları öğretmişti. Notaların piyanodaki yerlerini biliyordum.

■ Kızların babalarına aşık olduğu söylenir. Sizin babanıza karşı böyle bir hayranlığınız var mıydı?

Büyük bir yakınlık hissetmedim. Normal bir amca gibiydi. Belki bizimle yaşıyor olsaydı, böyle bir şey hissedebilirdim.

■ Bu durum ruh dünyanızda nasıl etkiler yaptı?

Aynı yaşadığımızı anlayınca içim sıkıldı. Bir yarım kopmuş gibi hissettim. Bir müddet onsuz yaşamaya alışmaya çalıştım ama bunu etrafıma fazla yansıtmadım. Halbuki çok duygusal biriyim. Galiba dersler, okul konserlerinin verdiği yoğunluk düşünecek zaman bırakmıyordu. Belki duygusallığımı müziğe aktarmış olabilirim. Babamın eksikliğinin açtığı yarayı müzikle iyileştirdim. Yaşadığım sarsıntıyı böylece atlattım.

(Yeni Aktüel dergisi)



BENİM BABAM BİR BENCİLLİK ABİDESİYDİ

■ Yazıyı yazdıktan sonra mucizevi şekilde babanız değişiyor?

Babam tam bir bencillik abidesiydi. Bana bir kere bile çikolata getirmemiştir. Kendisine tatlı alır bana vermezdi. Son görüşme-

değişirin" sözünün yansımalarını yaşadım. Çünkü babamla ilgili düşüncemi netleştirmiştim.

YAZIDAN HABERSİZ**■ Şu an nasıl bir iletişimimiz var?**

Paylaştığımız konular çocuklukta kiyle aynı... Uzay, depremler ve müzik... Eskisinden farklı olarak artık babam bazı konuları bana danışır oldu.

■ Babanızın ve annenizin bu yazıyı yazdıktan haberi var mıydı?

Babamın yazıdan hâlâ haberi yok ancak anneme geçtiğimiz yaz okudum. Çok ağladı ve benim yaşadıklarımın çok üzülürdü.

KENDİSİNİ ASLA SUÇLAMİYORUM

■ Babanıza öfke duyduğunuz oldu mu?

Kendisini asla suçlamıyorum ama benim için hiçbir zaman baba değildi. Yabancı bir adam, bir amca...

■ Anneniz siz 10 yaşındayken evlenmiş. İkinci eşine baba dediniz mi? Kendisine baba diyebil-

dim çünkü kendi babam da baba değildi. 'Ona da baba derim, buna da' duygusu hakimdi. Bir babam olsun istiyordum; iyi ya da kötü bir ailem olmuştu.

■ Kitaptaki yazıyı hangi duygularla yazdınız?

Çocuk duygusallığıyla yazdım, pişman da değilim.



Anjelika Akbar babasıyla birlikte...

ANNEM BANA HİÇ ANLATMADI

Anjelika Akbar, "Annem bana hiçbir şey anlatmadı. Meğer babam bizimle yaşamıyormuş. Nasıl fark ettiğimi ben de bilmiyorum" diyor.